

Դանիելի գիրք — հարյուր յոթանասունմեկերորդը

Աշխարհաքաղաքական շախմատ. Վատիկանը, կոմունիզմը և համաշխարհային տիրապետության ձգտումը

Jeff Pippenger

2024-04-01

«Այս Արյան Բանալիները. Համաշխարհային տիրապետության համար պայքարը Հովհաննես Պողոս II Պապի, Միխայիլ Գորբաչովի և կապիտալիստական Արևմուտքի միջև» գիրքը գրվել է Մալաքի Մարտինի կողմից և առաջին անգամ հրատարակվել է 1990 թվականին: Մարտինը քննում է Հովհաննես Պողոս II Պապի դերը՝ որպես վերափոխիչ գործոնի համաշխարհային քաղաքականության և դիվանագիտության մեջ 20-րդ դարի երկրորդ կեսին: Նա քննարկում է Պապի դերը Արևելյան Եվրոպայում կոմունիզմի փլուզման մեջ: Գիրքը ներկայացնում է կաթոլիկական տեսանկյուն այն շարժիչ ուժերի վերաբերյալ, որոնք 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, հանգեցրին Դանիել 11-ի քառասուներորդ համարի կատարմանը:

Մարտինը վերլուծում է Խորհրդային Միության ներքին դինամիկան Միխայիլ Գորբաչովի ղեկավարության ներքո՝ հատկապես կենտրոնանալով Գորբաչովի «գլասնոստ» (բացություն) և «պերեստրոյկա» (վերակառուցում) քաղաքականությունների վրա: Նա քննարկում է Խորհրդային Միության առջև կանգնած մարտահրավերները և կոմունիստական համակարգը բարեփոխելու Գորբաչովի փորձերը: Նա ուսումնասիրում է աշխարհաքաղաքական լարվածություններն ու իշխանական պայքարները Խորհրդային Միության (հարավի թագավորը՝ վիշապը), Կաթոլիկ Եկեղեցու (հյուսիսի թագավորը՝ գազանը) և այն բանի միջև, ինչ նա կոչում է կապիտալիստական Արևմուտք (հյուսիսի թագավորի փոխանորդ բանակը՝ սուտ մարգարեն): Նա անդրադառնում է գաղափարախոսական հակամարտություններին, լրտեսությանը և գաղտնի գործողություններին, որոնք բնորոշում էին Սառը պատերազմի դարաշրջանը, և քննում է տարբեր դերակատարների ջանքերը՝ ձևավորելու աշխարհի ապագան:

Մարտինը շեշտադրում է կաթոլիկության նշանակությունը՝ որպես համաշխարհային քաղաքականության և դիվանագիտության ազդեցիկ ուժի: Նա պնդում է, որ Կաթոլիկ եկեղեցին, Հովհաննես Պողոս II պապի առաջնորդության ներքո, վճռորոշ դեր է խաղացել այդ ժամանակաշրջանում պատմության ընթացքը ձևավորելու և Սառը պատերազմի ելքի վրա ազդելու գործում: Նա Հովհաննես Պողոսի ազդեցությունը դիտարկում է Պորտուգալիայի Ֆաթիմայում տեղի ունեցած Մարիամյան երևումների համատեքստում և մատնանշում է Ֆաթիմայի ազդեցությունը համաշխարհային իրադարձությունների վրա, ինչպես նաև Կաթոլիկ եկեղեցու դերը պատմության ընթացքը ձևավորելու գործում: Մարտինը ենթադրում է, որ Ֆաթիմայում տեղի ունեցած իրադարձությունները ունեն նշանակալի մարգարեական և աշխարհաքաղաքական հետևանքներ, հատկապես Սառը պատերազմի դարաշրջանի համատեքստում:

Մարթինը քննում է Ֆատիմայի երեք գաղտնիքները, որոնք, ինչպես ենթադրվում է, 1917 թվականին Ֆատիմայում Կույս Մարիամի կողմից հայտնվել են երեք պատանի հովիվ երեխաների: Նա ենթադրում է, որ երրորդ գաղտնիքը, որը սկզբում գաղտնի էր պահվում Վատիկանի կողմից և բացահայտվեց միայն 2000 թվականին, պարունակում էր ապոկալիպտիկ նախագգուշացումներ Կաթոլիկ եկեղեցու և աշխարհի ապագայի վերաբերյալ: Մարթինը պնդում է, որ Ֆատիմայում տեղի ունեցած իրադարձությունները, ներառյալ հայտնությունները և Կույս Մարիամի փոխանցած պատգամները, կարևոր հետևանքներ ունենին համաշխարհային քաղաքականության և Սառը պատերազմի ժամանակաշրջանում կոմունիզմի ու կապիտալիզմի միջև պայքարի համար:

Մարտինը առանձնացնում է Հովհաննես Պողոս II պապի դերը՝ որպես Ֆատիմայի մարգարեությունների կատարման մեջ առանցքային կերպարի: Նա ենթադրում է, որ Հովհաննես Պողոս II-ը իրեն տեսնում էր որպես Ֆատիմայի երրորդ գաղտնիքում հիշատակված «սպիտակագգեստ եպիսկոպոս», և որ իր պապական ծառայությունը նա դիտում էր որպես առաքելություն՝ դիմակայելու չարի ուժերին և խթանելու հոգևոր նորոգություն Կաթոլիկ եկեղեցու ներսում և հասարակության լայն շրջանակներում:

Մարտինը ենթադրում է, որ Ֆաթիմայի պատգամներն ընդգծում էին հոգևոր պատերազմի կարևորությունը և այն անհրաժեշտությունը, որ Կաթոլիկ եկեղեցին առերեսվի չարի ուժերին՝ թե՛ Եկեղեցու ներսում, թե՛ նրանից դուրս: Նա պնդում է, որ Ֆաթիմայի իրադարձությունները ապահովեցին հոգևոր և բարոյական մի շրջանակ, որի միջոցով կարելի է հասկանալ և հաղթահարել ժամանակակից աշխարհում մարդկության առջև ծառացած մարտահրավերները: Ֆաթիմայի պատգամները ներկայացնում են սատանայական պատգամը, որը պայմանավորում է կաթոլիկությանը ընդունելու Սատանային որպես Քրիստոս, երբ նա «ներկայանում է» որպես Քրիստոս շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Սատանան հրաշքներ պիտի գործի՝ խաբելու երկրի վրա բնակվողներին: Սպիրիտուալիզմը պիտի կատարի իր գործը՝ պատճառ դառնալով, որ մեռյալները անձնավորվեն: Այն կրոնական մարմինները, որոնք կհրաժարվեն լսել Աստծո զգուշացման պատգամները, պիտի գտնվեն հզոր մոլորության ազդեցության տակ և պիտի միավորվեն քաղաքացիական իշխանության հետ՝ հալածելու սրբերին: Բողոքական եկեղեցիները պիտի միավորվեն պապական իշխանության հետ՝ հալածելու Աստծո պատվիրանապահ ժողովրդին: Մա է այն իշխանությունը, որ կազմում է հալածանքի մեծ համակարգը, որը պիտի գործադրի հոգևոր բռնապետություն մարդկանց խղճերի վրա:»

«Նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես»: Թեև մարդիկ դավանում են, թե Աստծո Գառի հետևորդներն են, նրանք ներծծվում են վիշապի ոգով: Նրանք հավակնում են լինել հեզ և խոնարհ, բայց խոսում են և օրենքներ են սահմանում սատանայի ոգով՝ իրենց գործերով ցույց տալով, որ հակառակն են այն բանի, ինչ դավանում են լինել: Այս գառանման իշխանությունը վիշապի հետ միավորվում է՝ պատերազմ մղելու նրանց դեմ, ովքեր պահում են Աստծո

պատվիրանները և ունեն Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը: Եվ սատանան միավորվում է բողոքականների և պապականների հետ՝ նրանց հետ համաձայն գործելով որպես այս աշխարհի աստված, մարդկանց թելադրելով այնպես, կարծես նրանք իր թագավորության հպատակներն են, որոնց հետ կարելի է վարվել, նրանց կառավարել և վերահսկել այնպես, ինչպես ինքն է հաճենում:

«Եթե մարդիկ չհամաձայնվեն ոտնակոխ անել Աստծու պատվիրանները, ապա վիշապի ոգին է բացահայտվում: Նրանց բանտարկում են, կանգնեցնում խորհուրդների առջև և տուգանում: «Եվ նա ստիպում է բոլորին՝ փոքրերին ու մեծերին, հարուստներին ու աղքատներին, ազատներին ու ծառաներին, որ նշան ընդունեն իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա» [Հայտնություն 13:16]: «Եվ նրան իշխանություն տրվեց շունչ տալ գազանի պատկերին, որպեսզի գազանի պատկերը և՛ խոսի, և՛ պատճառ դառնա, որ սպանվեն բոլոր նրանք, ովքեր չեն երկրպագի գազանի պատկերին» [համար 15]: Այսպես Սատանան յուրացնում է Եհովայի առանձնաշնորհները: Մեղքի մարդը նստում է Աստծու աթոռին՝ իրեն հռչակելով Աստված և գործելով Աստծուց վեր»: Ձեռագրային հրապարակումներ, հատոր 14, 162:

Նեոր խորհրդանիշ է թե՛ Հռոմի պապի, թե՛ սատանայի, քանի որ Հռոմի պապը սատանայի երկրային ներկայացուցիչն է: «Այսպես սատանան յուրացնում է Եհովայի իրավասությունները: Մեղքի մարդը նստում է Աստծու աթոռին՝ իրեն Աստված հռչակելով և Աստծուց վեր գործելով»: Սատանան մտադիր է աշխարհն այն աստիճան վերահսկել, երբ ինքը վերահսկողությունը ստանձնի, որ «մարդկանց կհրամայի այնպես, կարծես նրանք իր թագավորության հպատակներն էին՝ իր կամեցած ձևով տնօրինվելու, կառավարվելու և վերահսկվելու համար»: Որպեսզի ունենար կրոնական գահ, որից իշխեր, նա ստեղծեց Կաթոլիկ եկեղեցին, իսկ որպեսզի ունենար քաղաքական գահ, որից իշխեր, ստեղծեց Միավորված ազգերի կազմակերպությունը:

«Այս փոխզիջումը հեթանոսության և քրիստոնեության միջև հանգեցրեց մարգարեության մեջ կանխագուշակված «մեղքի մարդու» ձևավորմանը, որը հակադրվում է Աստծուն և իրեն բարձրացնում է Աստծուց վեր: Կեղծ կրոնի այդ հսկայական համակարգը Սատանայի գործության գլուխգործոցն է՝ նրա ջանքերի հուշարձանը՝ գահի վրա բազմելու և երկիրը իր կամքի համաձայն կառավարելու համար»: The Great Controversy, 50.

Ֆաթիմայի հրաշքը և դրա սատանայական մարգարեությունն այն է, ինչ Սատանան գործածել է՝ մարգարեական մի իրավիճակ նախապատրաստելու համար, որը թույլ է տալիս կաթոլիկությանը արագորեն իր եկեղեցին հանձնել նրա վերահսկողությանը, երբ նա հայտնվի և անձնավորի Քրիստոսին: Քրիստոսի նրա անձնավորումը սկսվում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքով, որը ներկայացված է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ, քսաներկուերորդ, երեսունմեկերորդ և քառասունմեկերորդ համարներում:

«Աստծո օրենքի խախտմամբ Պապության հաստատությունը պարտադրող հրամանագրով մեր ազգը լիովին կխզի իրեն արդարությունից: Երբ

բողոքականությունը իր ձեռքը կերկարի անդունդի վրայով՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կանգնի վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու Հոգեգիտության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կհրաժարվի իր Սահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարության, յուրաքանչյուր սկզբունքից և միջոցներ կձեռնարկի պապական կեղծիքների ու մոլորությունների տարածման համար, այն ժամանակ մենք կարող ենք իմանալ, որ եկել է Սատանայի զարմանահրաշ գործունեության ժամանակը, և որ վախճանը մոտ է»։ Վկայություններ, հատոր 5, 451:

ԱՄՆ-ում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ «եկել է Սատանայի զարմանահրաշ գործունեության ժամանակը»։ Հայտնության գրքի տասներեքերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում Միացյալ Նահանգները «խոսում է» իբրև վիշապ, իսկ ապա՝ տասներեքերորդ համարում, որը պարզապես նշում է, թե ինչ է տեղի ունենում, երբ Միացյալ Նահանգները «խոսում է» ընդունելով կիրակնօրյա օրենքը, Սատանան երևում է, թե երկնքից կրակ է իջեցնում:

«Աստծո ծառաները, որոնց դեմքերը լուսավորված ու շողշողուն կլինեն սուրբ նվիրումով, տեղից տեղ պիտի շտապեն՝ հռչակելու երկնքից եկած պատգամը: Հազարավոր ձայներով, ամբողջ երկրով մեկ, նախագգուշացումը պիտի տրվի: Հրաշքներ պիտի գործվեն, հիվանդները պիտի բժշկվեն, և նշաններ ու սքանչելիքներ պիտի հետևեն հավատացյալներին: Սատանան ևս գործում է՝ սուտ հրաշքներով, նույնիսկ մարդկանց աչքի առաջ երկնքից կրակ իջեցնելով: Հայտնություն 13:13: Այսպես երկրի բնակիչները պիտի բերվեն՝ իրենց դիրքորոշումն ընդունելու համար»։ Մեծ պայքարը, 611, 612:

Ֆաթիմայի պատգամները հաստատվեցան մի հրաշքով, որի մասին վկայեցին՝ աթեիստական պետական թերթերը, որոնք ներկա գտնվեցին այդ իրադարձությանը՝ նպատակ ունենալով հերքել այն պնդումները, թե այսպես կոչված Կույս Մարիամը այցելում էր երեք երեխաներին ամսվա տասներեքերորդ օրը՝ մայիսից մինչև 1917 թվականի հոկտեմբերի 13-ի հրաշքը: Հրաշքի պահին Ֆաթիմայում գտնված յուրաքանչյուր աթեիստական լրատվական կազմակերպություն հաստատեց այդ իրադարձությունը: Դա իրական հրաշք էր (Սատանայի):

Ինչպես Մալաքի Մարտինը նշում է իր գրքում, Հովհաննես Պողոս Պապը առաջնորդվում էր իր նվիրումով Ֆատիմայի Մարիամին: Ֆատիմայի գաղտնի մարգարեությունը, որը չհայտնվեց մինչև 2000 թվականը, անշուշտ սատանայական մարգարեություն էր, սակայն վերջին օրերին Հիսուսը կրկնում է առաջին օրերը: Աստվածաշնչի ամենահին գիրքը, առաջին գիրքը, որ Մովսեսը գրեց, Հոբի գիրքն է, և այն ցույց է տալիս, որ Հոբը, որը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, որովհետև բոլոր մարգարեությունները ամենակատարյալ կերպով կատարվում են վերջին օրերին: Հոբի պատմության մեջ Սատանային թույլատրվում է Հոբի վրա բերել մահ և կործանում՝ Հոբին փորձելու նպատակով: Այն հրաշքները, որ վերջին օրերին Սատանային թույլատրվում է գործել, իսկական հրաշքներ են: Դրանք սատանայական հրաշքներ են, սակայն Աստված թույլ է տվել Սատանային իրագործել իր պսակող

արարքը՝ նույն նպատակով, որով Նա թույլ տվեց Մատանային փորձել Հոբին:

«Շատերը ջանում են հոգևոր դրսևորումները բացատրել՝ դրանք ամբողջությամբ վերագրելով մեղիումի կողմից կատարված խաբեությանը և ձեռնածությանը: Բայց թեև ճշմարիտ է, որ խաբեության արդյունքները հաճախ ներկայացվել են որպես իսկական դրսևորումներ, այդուհանդերձ եղել են նաև գերբնական զորության ակնհայտ դրսևորումներ: Այն խորհրդավոր թակոցները, որոնցով սկսվեց ժամանակակից սպիրիտուալիզմը, մարդկային խաբեության կամ խորամանկության արդյունք չէին, այլ չար հրեշտակների ուղղակի գործն էին, որոնք այդպիսով ներմուծեցին հոգին կործանող ամենահաջող մոլորություններից մեկը: Շատերը կընկնեն որոգայթի մեջ՝ այն համոզմամբ, թե սպիրիտուալիզմը պարզապես մարդկային խաբեություն է. երբ նրանք դեմ առ դեմ կանգնեն այնպիսի դրսևորումների առաջ, որոնք չեն կարող չհամարել գերբնական, նրանք կմոլորվեն և կառաջնորդվեն դրանք ընդունելու որպես Աստծո մեծ զորություն»:

«Այս անձինք անտեսում են Սուրբ Գրքերի վկայությունը Մատանայի և նրա գործակիցների կողմից կատարված հրաշքների վերաբերյալ: Մատանայական օժանդակությամբ էր, որ Փարավոնի մոգերին հնարավոր եղավ կեղծել Աստծո գործը: Պողոսը վկայում է, որ Քրիստոսի երկրորդ գալուստից առաջ լինելու են սատանայական զորության նմանատիպ դրսևորումներ: Տիրոջ գալուստին պետք է նախորդի՝ «Մատանայի ներգործությունը՝ ամենայն զորությամբ և նշաններով ու սուտ հրաշքներով, և անհրավորության ամենայն խաբեությամբ»: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:9,10: Իսկ Հովհաննես առաքյալը, նկարագրելով այն հրաշագործ զորությունը, որ պիտի դրսևորվի վերջին օրերում, հայտարարում է. «Եվ մեծ նշաններ է գործում, այնպես որ մարդկանց աչքի առաջ նույնիսկ կրակ է իջեցնում երկնքից երկրի վրա, և մոլորեցնում է երկրի բնակիչներին այն նշանների միջոցով, որ իրեն իշխանություն տրվեց գործելու»: Հայտնություն 13:13,14: Այստեղ պարզապես խաբկանքներ չեն կանխագուշակվում: Մարդիկ խաբվում են այն հրաշքներով, որոնք Մատանայի գործակիցները գործություն ունեն գործելու, և ոչ թե այն բաներով, որոնք նրանք միայն ձևացնում են, թե անում են»: «Մեծ պայքար», 553:

Մալաքի Մարտինի գրքում Ֆատիմայի պատգամները ներկայացվում են որպես կաթոլիկության մարգարեական կառուցվածքը վերջին օրերում՝ եկեղեցու ներսում ընթացող ներքին պայքարի առնչությամբ, որը կարող է ներկայացվել կամ որպես բարի պապ ընդդեմ չար պապի, կամ որպես պահպանողական պապ ընդդեմ ազատական պապի: Պահպանողականը, և ըստ Մարտինի՝ հրաշքի ընթերցման համաձայն՝ բարի պապը, իր ըմբռնումը հիմնավորում է Առաջին Վատիկանյան ժողովի վրա, որը նաև հայտնի է որպես Վատիկան I, և որը տեղի ունեցավ 1869 թվականի դեկտեմբերի 8-ից մինչև 1870 թվականի հուլիսի 20-ը, գումարվել էր Պիոս IX պապի կողմից և հիմնականում կենտրոնացած էր պապական անսխալականության դոգմայի սահմանման, ինչպես նաև այն ժամանակ Կաթոլիկ եկեղեցու առջև կանգնած զանազան աստվածաբանական և վարդապետական հարցերի քննության վրա: Երկրորդ Վատիկանյան ժողովը, որը սովորաբար հայտնի է որպես Վատիկան II, տեղի ունեցավ շատ ավելի ուշ՝ 1962 թվականի հոկտեմբերի 11-ից մինչև 1965 թվականի դեկտեմբերի

8-ը: Այն գումարվել էր Հովհաննես XXIII պապի կողմից և Հովհաննես XXIII-ի մահից հետո շարունակվել Պողոս VI պապի կողմից:

Կաթոլիկության վերջին օրերը, ինչպես արտահայտել է Մարտինը, նույնականացնում են այն պայքարը, որը ծավալվում է Հռոմի եկեղեցու անսխալականության և առաջնայնության միջև, ինչպես դրանք սահմանվել են Vatican I-ում, ընդդեմ այն լիբերալիզմի, որն այժմ դրսևորվում է Ֆրանցիսկոս՝ «արթնացած պապի» կողմից և ներկայացված է Vatican II-ի փաստաթղթերում: Մարտինը ենթադրում է, որ եկեղեցին վերահսկելու այս երկու մոտեցումների համար մղվող պայքարի ընթացքում բռնկվում է երրորդ համաշխարհային պատերազմը, և Հիսուսը վերադառնում է, իջնում է երկիր, Իր օրհնությունը դնում բարի պապի վրա և ստանձնում Կաթոլիկ եկեղեցու գահը:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներում այն պատմությունը, որ անմիջապես նախորդում է տասնվեցերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքին, նկարագրում է պատվիրակ պատերազմների երրորդ և վերջին ճակատամարտը: Սա այն ճակատամարտն է, որ հաջորդում է տասնմեկ և տասներկու համարներում Պուտինի հաղթանակին, սակայն այդ երեք համարների միջնամասում տասնչորսերորդ համարը ցույց է տալիս, թե երբ է կաթոլիկությունը մտնում վերջին օրերի պատմության մեջ:

Եսայիայի համաձայն՝ Հռոմի պոռնիկը մոռացվում է Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության խորհրդանշական յոթանասունամյա տիրապետության ընթացքում: Առաջին անգամ, երբ պապականությունը գահակալվեց երկրի վրա 538 թվականին, նրա գահակալությանը նախորդած ճանապարհացույցը Հուստինիանոսի 533 թվականի հրամանագիրն էր:

Հուստինիանոսի հրովարտակի շուրջ պատմությունը ցույց է տալիս, որ Հուստինիանոսը ձգտում էր իր թագավորության վրա իր վերահսկողությունը ամրապնդել՝ վերջ դնելով այն կրոնական վեճին, որը խռովություն էր առաջացնում թագավորության մեջ: Այդ վեճը վերաբերում էր նրան, թե այսպես կոչված քրիստոնեական եկեղեցու գլուխը արևելքում Կոստանդնուպոլսի եկեղեցին էր, թե արևմուտքում Հռոմի եկեղեցին: Տասներեքերորդ խոսքում Միացյալ Նահանգների վերջին նախագահը կհանդիպի մի հակասության, որը նրան կստիպի զուգահեռել Հուստինիանոսի պատմությունը և հայտարարել, որ Կաթոլիկ եկեղեցին եկեղեցիների գլուխն է և հերետիկոսների ուղղիչը՝ իր իշխանությունն ամրապնդելու համար անհրաժեշտ քաղաքական աջակցությունը հաստատելու նպատակով:

Մենք չպետք է որևէ վստահություն դնենք Ֆաթիմայի սատանայական կանխագուշակումների վրա, այլ պարտավոր ենք տեսնել այն, ինչ հայտնված է Աստծո Խոսքում: Քսաներորդ դարի սկզբում երկրի գագանի երկու եղջյուրներն էլ մտան իրենց երրորդ սերունդը, որը փոխզիջման սերունդն է: Հանրապետական եղջյուրը իր ֆինանսական համակարգը հանձնեց աշխարհի բանկիրներին, որոնք իրենց ծագումը հետ են տանում դեպի Կարմիր Վահանի տունը՝ Ռոթշիլդներին, և նրա առեղծվածային կապին Իլյումինատների, մասոնության, գաղտնի ընկերությունների և ճիզվիտական

միաբանության հետ: Քույր Ուայթը ուղիղ կերպով նախագգուշացնում է այս կառույցների մասին: Նույն ժամանակաշրջանում Լառդիկեական աղվենտիզմը, որպես բողոքական եղջյուր, իր կրթական և կրոնական հաստատությունները հանձնեց աշխարհի կառավարմանը:

Հենց այդ ժամանակաշրջանում հարավի արդի թագավորը սկսում է իր պատմությունը Ռուսական հեղափոխությամբ, իսկ հյուսիսի արդի թագավորը սկսում է իր պատմությունը Ֆատիմայի հրաշքով: Ինչպես Մալաքի Մարտինը շեշտում է իր գրքում, բարի և չար պապի ներքին պայքարից անդին, Ֆատիմայի պատգամները մատնանշում էին կաթոլիկության պայքարը աթեիզմի դեմ ընդհանրապես, բայց ավելի մասնավորապես՝ Ռուսաստանի աթեիզմի դեմ: Այն գաղտնիքը, որի համաձայն 1917 թվականին պապը պետք է գործեր, պարունակում էր այն (սատանայական) խոստումը, որ եթե պապը հրավիրեր կոնկլավ և Ռուսաստանը նվիրաբերեր Կույս Մարիամին, ապա երկրորդ համաշխարհային պատերազմ չէր լինի: Այն նաև մատնանշում էր, որ եթե պապը հրաժարվեր, Ռուսաստանը լայնորեն կտարածեր իր փիլիսոփայությունը, և այնուհետև կլինեք ևս մի համաշխարհային պատերազմ:

Երկրորդ համաշխարհային պատերազմը ներառում էր կաթոլիկության պատերազմը Ռուսաստանի կոմունիզմի դեմ: Այդ պատերազմում կաթոլիկության վստահված բանակը նացիստական Գերմանիան էր: Պապականությունը մշտապես գործադրում է վստահված բանակներ: 1933 թվականին Կարդինալ Պաչելիի գործունեության միջոցով Կաթոլիկ եկեղեցին Ադոլֆ Հիտլերի հետ ստորագրեց կոնկորդատ, որը Հիտլերին թույլ տվեց վերահսկողություն հաստատել Գերմանիայի վրա, և, ինչպես վկայել է ինքը՝ Հիտլերը, այդ պայմանագիրը (կոնկորդատը) էր, որ հնարավորություն տվեց Հիտլերին լուծելու հրեական հարցը: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում նացիստները պապականության վստահված ուժն էին աթեիստական Ռուսաստանի դեմ, և վստահված պատերազմների երկրորդ ճակատամարտում, որն այժմ իրականացվում է Ուկրաինայում, այն իրականացվում է մեկ այլ նացիստական վստահված բանակի միջոցով:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Երկու մեծ մոլորությունների՝ հոգու անմահության և կիրակի օրվա սրբության միջոցով, սատանան ժողովրդին կոնի իր խաբեությունների ներքո: Մինչ առաջինը դնում է սպիրիտիզմի հիմքը, երկրորդը ստեղծում է համակրանքի կապ Հռոմի հետ: Միացյալ Նահանգների բողոքականները առաջինը կլինեն, որ իրենց ձեռքերը կերկարեն անդունդի վրայով՝ բռնելու սպիրիտիզմի ձեռքը. նրանք կանցնեն վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հռոմեական իշխանության հետ. և այս եռակի միության ազդեցության ներքո այս երկիրը կհետևի Հռոմի հետքերին՝ ոտնահարելով խղճի իրավունքները:»

«Որքան ավելի սերտորեն սպիրիտուալիզմը նմանակում է մեր օրերի անվանական քրիստոնեությանը, այնքան ավելի մեծ գորություն ունի խաբելու և որոգայթի մեջ գցելու: Ինքը՝ սատանան, դարձի եկածի տեսք է ընդունում՝ իրերի ժամանակակից կարգի համաձայն: Նա կհայտնվի որպես լույսի հրեշտակի կերպար:

Սպիրիտուալիզմի միջոցով հրաշքներ կգործվեն, հիվանդները կբժշկվեն, և կկատարվեն բազմաթիվ անհերքելի հրաշագարդ երևույթներ: Եվ քանի որ ոգիները կհայտարարեն իրենց հավատը Աստվածաշնչի նկատմամբ և հարգանք կդրսևորեն եկեղեցու հաստատությունների հանդեպ, նրանց գործը կընդունվի որպես աստվածային գործության դրսևորում»:

«Դավանությամբ քրիստոնյաների և ամբարիշտների միջև տարբերության սահմանագիծն այժմ հազիվ է զանազանվում: Եկեղեցու անդամները սիրում են այն, ինչ աշխարհն է սիրում, և պատրաստ են նրանց հետ միավորվելու, իսկ սատանան որոշում է նրանց մի մարմնի մեջ միավորել և այսպիսով գորացնել իր գործը՝ բոլորին սրբապղծության շարքերը քշելով: Պապականները, որոնք հրաշքներով պարծենում են՝ որպես ճշմարիտ եկեղեցու հաստատ նշանի, հեշտությամբ կխաբվեն այս հրաշագործ գործությամբ, իսկ բողոքականները, մերժած լինելով ճշմարտության վահանը, նույնպես կմոլորվեն: Պապականները, բողոքականները և աշխարհասերները միանման կերպով կընդունեն աստվածապաշտության կերպարանքը՝ առանց գործության, և այս միության մեջ կտեսնեն աշխարհի դարձի և վաղուց սպասված հազարամյակի հաստատման մի մեծ շարժում»:

«Սպիրիտուալիզմի միջոցով Սատանան հանդես է գալիս որպես մարդկային ցեղի բարերար՝ բժշկելով ժողովրդի հիվանդությունները և հավակնելով ներկայացնել կրոնական հավատքի նոր և առավել վեհ համակարգ, բայց միևնույն ժամանակ գործում է որպես կործանիչ: Նրա գայթակղությունները բազմություններին տանում են դեպի կործանում: Անժուժկալությունը գահընկեց է անում բանականությանը, իսկ դրան հետևում են զգայական հաճույքներին տրվելը, կռիվը և արյունահեղությունը: Սատանան հաճույք է ստանում պատերազմից, որովհետև այն բորբոքում է հոգու ամենավատ կրքերը, ապա նրանց զոհերին, արատների և արյան մեջ թաթախված, տանում է դեպի հավիտենություն: Նրա նպատակը ազգերին միմյանց դեմ պատերազմի դրդելն է, որովհետև այս կերպ նա կարող է ժողովրդի մտքերը շեղել Աստծո օրը կանգնելու համար պատրաստվելու գործից»:

«Սատանան գործում է նաև բնության տարրերի միջոցով՝ անպատրաստ հոգիների իր հունձքը հավաքելու համար: Նա ուսումնասիրել է բնության գաղտնարանների գաղտնիքները և գործադրում է իր ամբողջ գործությունը՝ տարրերը կառավարելու համար, այնքանով, որքանով Աստված թույլ է տալիս: Երբ նրան թույլատրվեց հարվածել Հոբին, որքան արագ վերացվեցին հոտերն ու նախիրները, ծառաները, տները, երեխաները, և մի փորձությունը հաջորդեց մյուսին՝ ասես մի ակնթարթում: Աստված է, որ պահպանում է Իր արարածներին և Իր պաշտպանության պարիսպն է կանգնեցնում նրանց շուրջը՝ կործանիչի գործությունից հեռու պահելով նրանց: Բայց քրիստոնյա աշխարհը արհամարհանք է ցուցաբերել Եհովայի օրենքի հանդեպ, և Տերը կանի ճիշտ այն, ինչ հայտարարել է, որ պիտի անի. Նա կհեռացնի Իր օրհնությունները երկրից և կվերցնի Իր պահպանող խնամքը նրանցից, ովքեր ապստամբում են Իր օրենքի ու ուսմունքի դեմ և ուրիշներին էլ հարկադրում են նույնն անել: Սատանան իշխանություն ունի բոլոր նրանց վրա, ում Աստված հատուկ կերպով չի պահպանում: Նա ոմանց կբարեհաճի և կբարգավաճեցնի՝ իր սեփական նպատակներն առաջ տանելու համար, իսկ ուրիշների վրա նեղություն

կրեթի և մարդկանց կհանգեցնի այն համոզմունքին, թե նրանց հարվածողը Աստված է»։ The Great Controversy, 588, 589.